

kende til netop at skabe Uro og Ufred i Sindene hos adskillige af de gamle, fordi den har bevirket — ogsaa ude i adskillige Landkommuner —, at den faste Aldersrente, de har kunnet faa, har været mindre end den Alderdomsunderstøttelse, som blev givet efter den tidligere Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg kender bestemte Eksempler herpaa hjemme fra min egen Kommune, og jeg ved i alt Fald, at de Understøttelser, vi har ydet dér, har været nøje afmaalt, de har ikke været for rundelige. Naar man saa faar en Lovgivning, hvorefter man kommer og byder de gamle et mindre Beløb, maa man forstaa, at det bidrager ikke til at skabe Ro og Fred i deres Sind, som det gaar ud over, og derfor er der efter min Mening god Grund til at fremsætte Forslag til Ændring af Aldersrenteloven af 1922.

Det ærede Medlem Hr. Kragh føjede endvidere til, at ingen Kommunalbestyrelse havde haft Lov til at arbejde i Ro med dette Forslag. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvad saadan en Bemærkning sigter til, og hvad Formaal den skal tjene, men det var vel sagtens Meningen, at de ikke havde faaet Lov til at arbejde i Ro for de Partier, som mente, der var væsentlige Mangler, som burde rettes i denne Aldersrentelov. Der er dog ogsaa en anden Grund til, at adskillige Kommunalbestyrelser ikke har kunnet faa Lov til at arbejde i Ro, nemlig at de gamle har henvendt sig med Besværinger og med Krav og Ønsker til Kommunalbestyrelserne, fordi de Beløb, de havde faaet, var for smaa. Jeg ved det ogsaa fra min egen Kommune. Det er ikke længere siden end i Sommer, at en Sogneraadsformand i min Kommune kom til mig og spurgte, om ikke Gyldigheden af de Bestemmelser, der blev givet i Fjor angaaende Brændselshjælpen, blev forlænget, idet det ellers ikke vilde være muligt for de gamle at skaffe sig Brændsel. Jeg siger det som Bevis for, at hvis adskillige Kommunalbestyrelser ikke har kunnet faa den Ro, som maaske det ærede Medlem Hr. Kragh har ønsket, at de skulde have, er det Lovforslagets Mangler, som har bidraget dertil, og det kan ikke afvises ved at sige, at vi har den bedste sociale Lovgivning, som man overhovedet har i noget Land. Jeg skal aldeles ikke modsige det ærede Medlem deri, men skal gerne være med til at understrege det, men derfor skulde det dog ikke være nogen Forbrydelse at arbejde for at rette de Mangler, der er i vor Forsørgelseslovgivning og i den Aldersrentelov, som det ærede

Medlem fik gennemført i 1922. Jeg forstod da ogsaa det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at det ikke var helt umuligt at tænke sig, at man kunde faa en i nogen Maade frugtbar Forhandling om en Ændring af Loven, idet det ærede Medlem tilføjede, at den nugældende Lov ikke var fuldkommen, og ogsaa tilsagde sin Medvirken ved en saglig Forhandling. Det er da muligt, at man kan naa til gennem Forhandling om Forslaget at faa rettet i alt Fald de værste Mangler ved den gældende Lov.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager fremsatte en hel Del Bemærkninger, som jeg i øvrigt ikke skal komme særlig dybt ind paa, idet jeg synes, at en Del af disse Bemærkninger vidnede om, at han i nogen Grad har misforstaaet Sagen. De gamle kan jo ikke leve af store Ord og smukke Ønsker; jeg har nok læst, at det ærede Medlem Hr. Vesterager ved Lovens tredie Behandling i 1922 udtalte Ønsket om, at Loven maatte bringe Lykke i de mange Hjem, men man vil forstaa af de Bemærkninger, som jeg har fremført, at i adskillige af disse Hjem er Loven ikke i Stand til at bringe den Lykke, som man her har talt om, og derfor gentager jeg, at smukke Ord og store Ord gør det ikke. Det ærede Medlem kom med en Bemærkning om det radikale Overbudssystem forud for Valg. Jeg forstaaer meget vel, at det undertiden kan være noget ubehageligt for det ærede Medlem at møde de praktiske Forhold ogsaa ude ved Valgmøderne, men det kan i alt Fald ikke nytte, at det ærede Medlem af den Grund paa en vis Maade bliver grov og anvender en hovmestererende Tone overfor os andre. Vi bestemmer selvfølgelig selv, hvilke Love vi vil stemme for og hvilke ikke, og vi forbeholder os selvfølgelig Retten til at motivere vort Standpunkt ogsaa overfor Vælgerne og fremføre de Grunde, vi har haft til at tage den Stilling, vi har taget til de og de forskellige Lovforslag; den Ret forbeholder vi os ogsaa i Fremtiden, enten det passer det ærede Medlem Hr. Vesterager eller ej.

Vor Stilling til Aldersrenteloven af 7. August 1922 er jo klar for alle, idet vi ikke stemte for Loven af forskellige Grunde, blandt andet den, at vi ikke mente, at Satsernes Størrelse var tilstrækkelig til i alle Tilfælde at fyldestgøre de berettigede Krav og Ønsker og at fremskaffe de Forhold, som var nødvendige for at give alle de gamle en forsvarlig Alderdomsforsørgelse, men ogsaa af den Grund, at vi var betænkelige ved Overgangen fra 60 til 65 Aars Alderen,